

Emily BLAINE

Knihkupectví
poslední naděje

Román

Knihkupectví
poslední naděje

Copyright © 2019, HarperCollins France

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Pézlová, 2021

Cover © Studio Piaude, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0902-1 (pdf)

Emily BLAINE

Knihkupectví
poslední naděje

*„V lásce bývá člověk často zklamáván,
často zraňován a často nešťastný;
ale miluje, a když je na pokraji hrobu
a obrátí se, aby se ohlédl zpátky, řekne si:
často jsem trpěl, leckdy jsem se zklamal,
ale miloval jsem. Žil jsem a byl jsem to já,
a ne přelud, výplod mé pýchy a nudy.“*

ALFRED DE MUSSET

Kapitola 1

Zlehka jsem se opřel do černého sametu křesla a roztáhl paže přes jeho okraj. Zpoza zábradlí jsem zálibně sledoval dav vlnící se o patro níž v rytmu hlasité hudby. Nadsazené basy vibrovaly tmavými stěnami a zářící podlahou. Barevné reflektory střídavě osvětcovaly odhalené nohy, hluboké výstřihy a tváře lesknoucí se potem. Tančící těla se občas dotkla, otřela se o sebe, o pozornost se hlásily smyslné úsměvy. Mimoděk jsem zachytil jeden nebo dva letmé pohledy dívek vinoucích se k sobě dráždivě tělo na tělo.

Líbila se mi atmosféra prosycená opojnými vůněmi, sexem a alkoholovými výpary. Od jiných se tahle diskotéka lišila navíc ještě jemnou, omamnou vůní peněz ve vzduchu. Bylo to tak jiné než moje první diskotéka. Provincní, tuctová, čpící levným pivem. Ve své době to byla jediná zábava v okolí. Pochmurná jako celý můj tehdejší život.

Tehdy jsem neměl lepší vyhlídky než místo skladníka v hypermarketu v Charentes. Od úterý do soboty jsem osm hodin denně tahal dřevěné přepravky. Štosoval jsem je, vykládal, likvidoval, nosil jsem je po pěti. Míval jsem deset třísek za týden, zkrvavené ruce a plat tak mizerný, že jsem ho utratil

za deset dnů. Neměl jsem sice stejnou práci jako otec, ale vedl jsem stejný život. Byl jsem naštvaný, děsilo mě, že bych mohl dopadnout stejně jako on. Shrbený únavou, zchromlý bolestmi. Nenáviděl jsem svůj tehdejší život. Nenáviděl jsem ho tak moc, že jsem ho systematicky sabotoval. Hádal jsem se s rodiči, rval se, kde se dalo, urážel jsem všechny, kteří mnou pohrdali, a všechno jsem to utápěl v alkoholu.

Každé ráno jsem se na sebe v koupelně svých rodičů podíval do zrcadla. Jizva nad pravým obočím, vyložený zub, tmavé, unavené oči, skelný pohled, svalnaté tělo, jediné plus mé práce, a vytetované ostružinové větvičky obtáčeující levý biceps... Není divu, že většina lidí ze mě měla nahnáno.

Přiznám to rovnou, měl jsem pořádné štěstí. Takové štěstí, že mám občas pocit, že to vlastně ani není pravda. Umím udělat dojem, ale to je právě všechno. Teď jsem slavný a bohatý, to ano. Ale pořád nejsem nic víc než takový podfukář.

Jednou, když jsem vykládal paletu, si mě všimla castingová režisérka. Po dvou zkouškách a rozhodujících kamerovkách v Paříži mě obsadili do prvního celovečerního filmu, a tak začal můj nový život, ve kterém už jsem si ruce prací neničil. A nejlepší na tom všem bylo to, že jsem bral peníze za to, že hraju drsný chlapíky, za to, že se s někým poperu, a za to, že líbám holky, které by o mě jinak okem nezavadily. Parádní podvod.

Rozloučil jsem se s buranskými zvyky, levnými hadry, zvětralým pivem a chudými kamarády. Udělal jsem tlustou čáru za minulostí a rozhodně jsem neměl v plánu se někdy do rodného kraje vrátit. Skoro jsem zapomněl na všechno to pohrdání, které jsem četl v každém pohledu, s nímž jsem se tam kdy potkal. Pro všechny, kteří mě tam vídali tahat bedny, jsem byl nula.

Jenže teď mi svět ležel u nohou. A to doslova.

Se sklenkou koňaku v ruce jsem si vychutnával svůj nový život. Měl jsem peníze, obdiv, uznání. Chodil jsem z barů na diskotéky, z natáčení na rozhovory, z módních přehlídek na okázalé večírky. Úplně upřímně, za posledních osmnáct měsíců jsem neviděl uličku supermarketu. Tyhle nudné záležitosti za mě obstarávala moje hospodyně, asistentka nebo manažerka. Lednička byla plná, bar zásobený a prosklené dveře vedoucí do parku Monceau byly dokonale vyleštěné.

Měl jsem všechno, po ničem z minulosti se mi nestýskalo. Přesto ve mně neustále doutnala zuřivost, stačila sebemenší jiskřička a vybuchl jsem. Můj raketový úspěch na tom nic neměnil. Všechny ty roky přemítání nad mizerií vlastního života zanechaly své stopy. Občas jsem měl i daleko od kamer chuť se rvát, chyběl mi adrenalin. Po dvou skandálech propíraných v novinách našla moje manažerka snadnou pomoc. Dvakrát týdně čtyři hodiny v boxerském klubu. Vybil jsem nahromaděnou energii a udržoval se ve formě.

Když si noviny nemohly smlsnout na mých eskapádách, žasly nad mou odhodlaností, nepopíratelnou touhou uspět a vrozeným talentem. Možná. Ve skutečnosti jsem prostě jen toužil zůstat na výsluní, vyčnívat z davu a vybírat si z holek, co se mi nabízely. Seděl jsem v sametové pohovce, v džínách od návrháře, na zápěstí nekřesťansky drahé hodinky. Svě místo jsem rozhodně nehodlal někomu přenechat.

„Kterou bereš?“

Otočil jsem se za Simonovým hlasem. Opřel se o zábradlí, nečekal na odpověď. Díval se do davu, na rtech mu hrál šelmovský úsměv. Polkl tu svou milovanou, trpkou, nehorázně drahou whisky.

„Tu blondýnku v džínových kraťasech?“ navrhl.

„Brunetu. Zlatý minišaty.“

Přimhouřil víčka, aby přes oslnující světla reflektorů zaměřil můj cíl.

„Ta, co tancuje s tím klukem?“

Otočil se ke mně, já přikývl. Simon, herec, vedlejší role z mého posledního natáčení. Stěží potlačoval smích. Obrátil do sebe zbytek whisky a rty si otřel hřbetem ruky.

„S klukem, kterej vážně nevypadá jako její brácha,“ pokračoval.

„Trocha provokace nikdy neuškodí.“

„Ty nechceš provokovat. Chceš se akorát porvat.“

„Už jsem dlouho nikomu nedal nakládačku.“

Simon naznačil úsměv, zatímco já vrazil pravou pěst do levé dlaně. Naposledy toho novináři využili, aby zpochybnili mou budoucnost u filmu, prý jsem příliš labilní, příliš komplikovaný, příliš nepřizpůsobivý. Uvědomil jsem si, že v mém novém životě, stejně jako v tom starém mě taky pořád někdo pozoroval a soudil. Sousedí nebo paparazzi, nebyl v tom žádný velký rozdíl.

Vypil jsem další sklenku koňaku a roztržitě přitom sledoval jednu pěknou servírku. Kvůli té bych se klidně porval taky. Po posledním náročném natáčení jsem si potřeboval trochu zařadit. Už je to skoro měsíc, co jsem neboxoval. Cítil jsem velké napětí. Měl jsem pocit, že celé moje tělo je jakoby pod tlakem, jen vybuchnout. Zatnul jsem pěst a zhluboka se nadechl.

„Jednou to s tebou špatně dopadne. Proč to děláš?“

„Potřebuju upustit páru. Rád se peru. A teď to dělám celkem elegantně.“

„Normální lidi jedou na dovolenou. Mohl bys... vypadnout třeba do Kanady nebo se vydat na cestu kolem světa.“

„Budu o tom přemýšlet,“ zalhal jsem a spolkl při tom smích.

Vypadnout od filmu v tuhle chvíli by znamenalo konec kariéry. Umělecký svět má hrůzu z nicoty. Když na ničem neděláte, jako byste nebyli. Takže vzít si dovolenou ani náhodou nebylo na pořadu dne. Mávl jsem na servírku a odměnil ji štědrým spropitným výměnou za dvě nové plné sklenky. Věnovala mi smělý úsměv, se zájmem si mě prohlížela.

S trochou trpělivosti bych si to mohl rozdat s touhle holkou, ani bych ji nemusel brát k sobě domů. Stačí auto, temná ulička, záchodky v klubu. Ale Simon měl pravdu, měl jsem chuť se porvat.

„Máš v plánu nějaké natáčení?“ zeptal jsem se v mlhavé naději, že se uklidním.

„Za dva měsíce, v Řecku. Pojedeme tam s Emmou.“

Zašklebil jsem se. Nechápu, proč je do ní Simon takový blázen. Ta pitomá holka je neskutečná pijavice. Čeká, že se jí lidi budou místo pozdravu klanět. Nesnesitelná..., povýšená. Ví moc dobře, odkud pocházím, a s neskryvaným potěšením mi to připomíná.

„Nechystáš se ji ale požádat o ruku, že ne?“ zajímal jsem se.

Podlaha pod mýma nohama začala silněji vibrovat a dav pod reflektory se ještě víc odvázal. Teplota stoupla o několik stupňů, najednou se skoro nedalo dýchat. Sledoval jsem Simonovu tvář. Napil se, aby získal čas, než odpoví.

„Ani omylem,“ ujistil mě. „A ty? Máš něco?“

„Dvě natáčení, jedno v Jižní Africe. Režisér je dobrej blázen, natáčení bude pohoda. Máme na mušce Cannes.“

Simon pozvedl jedno obočí. Spíš pochyboval, než že by byl překvapený. Můj první film mi otevřel hodně dveří, každý týden dostanu nějaký scénář. Vybírám si ty nejdřívější role, mám rád složité postavy, zamotané zápletky. Nejvíc mi sedí scénáře plné nebezpečí.

Simon, ten střídá komedie a dramata. Hraje od pěti let, je prototypem ideálního zetě a díky tváři hodného kluka vzbuzuje naprostou důvěru.

„Cannes? Vážně?“

„Jasně. Vždycky jsem se chtěl objevit na jednom z těch nemravnejch večírků velkého festivalu a strhnout pořádnou melu.“

„Děláš, co můžeš, aby se o tobě mluvilo.“

„Máš něco proti?“

Simon byl taková opatrná povaha. Patřil k těm klukům, kteří pomáhali stařenkám na přechodu, jedli biopotraviny a nedělali problémy. Vychovaný, hladký a smířlivý. Přesně to, co se, alespoň zdánlivě, líbilo médiím a filmovému průmyslu. Naše přátelství nevypadalo moc logicky, po několika společných večírcích mezi námi ale vzniklo skutečné pouto. On se mnou sdílel své zkušenosti, já ho zase pravidelně vystrkal z jeho komfortní zóny.

Jednou se mi dokonce povedlo dotáhnout ho do boxerského klubu a zasadit mu pořádnou ránu. Poprvé za celou svou kariéru zařídil Simon celému štábu týdenní nucené volno, než se jeho nos vrátil do původní velikosti. Nejdřív mi to měl za zlé, ale po pár pivech jsme se tomu společně zasmáli.

„Víš moc dobře, co si o tom myslím,“ pokračoval Simon.

„Že jednoho dne toho budu sakramentsky litovat. Musíš mi dělat přednášky?“

„Viděl jsem kluky, co přišli o všechno. Jako na horský dráze. Sjedeš tak rychle, že ani nevíš, kde jsi přistál. Žiješ na hraně, Maxi. Kousek od úplného pádu.“

„Balancuješ na hraně, Simone. Kousek od úplného unudění. Měl by sis trochu užívat a přestat hrát slušňáka.“

„Lidi mají rádi hodný kluky.“

„A ty děláš všechno proto, aby tě nepřestali mít rádi. To by si zasloužilo analýzu u psychologa,“ řekl jsem s úsměvem a zvedl se. „Chvilí tě tu nechám, jdu sbalit nějakou kočku.“

Simonův pohled zamířil ke zlatým minišatům. Přiblížil jsem se k zábradlí a uviděl, že tančí těsně u svého kluka. Hltali se očima. Ten úkol se zdál být čím dál zajímavější.

„Nebude snadný zeptat se, jak se jmenuje,“ posmíval se Simon.

„Dopadne to dobře, je mi fuk, jak se jmenuje.“

Zvedl jsem k němu svou sklenici a naznačil tím konec diskuse. Měl jsem zálsuk na tuhle holku a její kluk mi rozhodně nemohl zabránit v tom, abych svůj plán dotáhl do konce. Popadl jsem koženou bundu a seběhl schody do přízemí. Hudba byla ohlušující a neprostopupný dav na tanečním parketu mě nepustil k baru. Ohlédl jsem se nahoru do patra. Simon pozvedl sklenici mým směrem a namířil ukazováček napravo.

Přikývl jsem a razil si cestu davem směrem ke svému cíli. Mladá štíhlá tmavovláska se pohupovala, ponořená do rytmu basů. Usmálo se na mě štěstí. Její přítel nebyl zrovna nablízku, určitě se právě dohadoval s barmanem při objednávkce dvou drinků. Přiblížil jsem se a dělal všechno možné, abych se ocitl naproti ní. Když se naše pohledy potkaly, na chvíli se zastavila a několikrát mrkla.

„Maxim,“ představil jsem se, rty těsně u jejího ucha.

Trochu se usmála. Necouvl jsem a ona tančila dál, vyžívavě se vlnila, jen pro mě. Přitiskla se ke mně, moje ruce vyhledaly její boky. Vypadalo to, že jí existence jejího kluka nijak nepřekážela. Neodstrčila mě, naopak, zavěsila se mi kolem krku.

Filmová kariéra mi zajistila práci a peníze. A také zjednodušila navazování vztahů. Většina lidí vedle mě ztrácela zábrany. Nebyla tam žádná nedůvěra, žádný odstup. Zdálo se, že kvůli setkání s celebritou lidé zapomínají na základní společenské zvyklosti. V klidu jsem to tak přijímal a kašlal na jméno, vlastnosti i na život holek, s nimiž jsem si užil.

„Jsi tu sama?“ zahájil jsem konverzaci.

Sklonila hlavu a prstem ukázala na svého kluka. Ještě pořád tvrdil u baru. Dav do něj narážel. Vypadal dost otráveně.

„Vím, kdo jsi,“ zašeptala.

Její paže sklouzly z mého krku níž. Pohled se jí rozostřil. Pohyboval jsem se v pomalém rytmu vedle ní. Dlouhé nohy, plné rty, byla zatraceně sexy. Docela mě zklamalo, že se přestala zajímat o kluka, se kterým sem přišla. Doufal jsem v částečný odpor, trošku zábavy, možná náznak výměny názorů. Jenže ta holka byla připravená vzdát se mi bez boje.

„Půjdem ven?“ navrhl jsem, naprosto pohlčen tou samozřejmostí.

Znovu se zavlnila a smyslně se o mě třela. Nechal jsem ji. Vášnivě na mě pohlédla, smyslně se kousla do spodního rtu. Moje chuť poprat se byla rázem pryč, ustoupila vzrušení a touze. Přemýšlel jsem o tom, že bych jí ty podpatky nechal celou noc.

Otočil jsem hlavu k baru a zjistil, že její přítel už své místo opustil. Několik vteřin jsem se po něm poohlížel, pěst zařatou,

připravenou k boji. S trochou štěstí by ho můj zevnějšek a zuřivý pohled stačily zastrašit. Ušetřilo by mi to další skandál.

„Pojďme ven,“ navrhly mi zlaté mini.

Chytil jsem ji za zápěstí a zamířil k jednomu z východů. Dav se přede mnou rozestoupil. Za mnou po podlaze z tvrzeného skla klapaly její podpatky. Cítil jsem, jak se po mně natahují ruce, slyšel jsem šeptat své jméno, znělo to jako nějaké podivné zaříkávání proti zlým duchům. Nevšímal jsem si odsuzujícího mumlání a opřel se do těžkých dveří vedoucích ven.

Probral mě chladný noční vzduch a částečně tak rozptýlil účinky alkoholu. Udělal jsem pár kroků a ocitl se v temné slepé uličce.

„Tady?“ ozval se hlas dívky.

„Tady.“

Přitlačil jsem ji na zeď betonové budovy a přejížděl jí rukama po těle. I tady byly cítit vibrace hlasité hudby. Dívka vypískla a otřásla se zimou. Dotkl jsem se rty jejího krku a ucítil její vůni, směs potu a drahého parfému. Její rozmrzelost se proměnila ve vzrušení, vzdychla touhou. Rukama jsem jí sjel k pasu, pak k hýždím. Energicky se o mě třela. Zjistil jsem, že má holá stehna a pustil se prsty pod minišaty.

Vypnula prsa a poddala se mé touze. Příliš jsem se nestaral o to, jak se cítí. Věděl jsem, že chci její tělo, že na ni mám chuť. Lehce jsem jí dlaní přejel po rozkroku, moje rty zamířily k jejímu sotva vyvinutému poprsí. Chytil jsem mezi zuby látku korzetu a prudce zatáhl. Její šaty začaly připomínat spíš velký zlatý pásek. Překvapením vykřikla a já obdivoval bradavky vztyčené napůl zimou, napůl vzrušením.

Jazykem jsem laskal její bradavky, prsty jsem hladil přes látku spodního prádla její pohlaví. Ta holka byla úplně jako

loutka. Paže měla přitisknuté na zeď, ani se mě nedotkla, byla úplně pasivní.

„Hej!“ zařval mužský hlas kousek od nás.

„Sakra,“ vykřikla dívka.

Rozhodným pohybem mě odstrčila a chvatně si upravovala šaty. Udýchaný a značně otrávený vyrušením jsem se otočil směrem k vetřelci. Moje vzrušení bylo okamžitě v tahu. Její přítel. Pochopitelně.

To celou situaci pěkně okořenilo.

„Co se tu děje?“

Pohlédl na svou milou a zavrtěl hlavou. Byl v tom odpor i nepochopení. Během několika vteřin svlékl vlastní košili a podal ji dívce.

„Obleč se, proboha! Půjdem.“

Přiblížil se ke mně, oči mu planuly vztekem, ramena měl napjatá, čelisti sevřené. Jeho hněv sílil. Narovnal jsem se a po-hrdavě si ho změřil. Zpravidla stačí jediný pohled a je klid.

„Herec, co?“ zeptal se.

„Jo. Máš roztomilou holku,“ provokoval jsem.

Dívka se za ním soukala do jeho košile, oči klopila k zemi. Čpělo z ní tolik ponížení, kolik její chlápek vypotil vzteku. Mohlo by mi jí být líto..., kdybych s tím měl co do činění. Když mě odstrčila, úplně jsem o ni ztratil zájem. Abych byl upřímný, měl jsem pak větší chuť poprat se s tím klukem, než ji líbat.

„Řekni mi jedinej dobrej důvod, proč bych ti neměl jednu napálit,“ pokračoval muž přede mnou.

„Nemáš šanci,“ sykl jsem.

V následujícím okamžiku přistála jeho pěst na mém spánku. Zavrával jsem, překvapený silou úderu a udělal několik

kroků dozadu. Když se napřáhl podruhé, podařilo se mi ho zablockovat a zabořil jsem mu pěst do břicha. Bolestí slabě zachrčel, přelomil se vejpůl, nemohl popadnout dech. Narovnal se a pěstí mě znovu zasáhl do čelisti, pak na tvář. Přimáčkł mě ke zdi, sevřel mi krk, aby mě mohl škrtit. Lebkou jsem narazil do betonu a měl jsem dojem, že náraz projel celým mým tělem.

Šikovně uhýbal mým kopancům, nakonec ale zařval bolestí, když se moje koleno potkalo s jeho rozkrokem.

Hlava mi třeštila a já se potácel uličkou v bezpečné vzdálenosti od toho frajera. Sáhl jsem si na ústa. Známa železitá chuť krve probudila mou zlost a celkově mě vzpružila. Vrhł jsem se na toho chlapa, pevně odhodlaný dát naplno průchod svému vzteku. V jeho pohledu jsem zahlédl jiskřičku obavy. Teď litoval, že s tím nepřátelstvím začal. Couvl, připravený utéct, ale klopytl a skončil zadkem na špinavé zemi.

Zasypal jsem ho ranami pěstí, přestože si rukama krył tvář. Sípal jsem, v hlavě mi hučelo, ale nezastavil jsem se. Platil. Platil za všechny, kteří mi dali najevo své pohrdání. Platil za to, že měl od začátku lepší karty, platil za svůj dokonalý život. Po chvíli jsem se uklidnil. Pomsta byla dokonána.

Dívka křičela, prosila mě, abych přestal, pak začala vyhrožovat, že zavolá policii. Když jsem se konečně narovnal, nemohl jsem popadnout dech, košili jsem měl od krve a pěsti odřeně. Ale ohromně se mi ulevilo. Úzkost, která mě přepadla na diskotéce, konečně povolila.

Kluk na zemi skuhral, neslyšel jsem nic než jeho sténání. Upřeně jsem ho sledoval. Jeho dívka se nad ním skláněla a usedavě plakala. Odplivł jsem si a začal sčítat ztráty. Košile byla v žalostném stavu a za pár hodin budu mít monokl velikosti Austrálie.

„Rád se peru,“ řekl jsem nakonec. „Když jsi chtěl ten dobrý důvod...“

„Jdi do háje,“ nadával.

„Rád bych, ale zdá se, že tvoje holka s tím teď tak úplně nesouhlasí.“

Odraz modrých a červených světel na cihlové zdi mi rychle zkazil vítěznou náladu. Příjezd policie nebyl v plánu. Stačilo by jim pět vteřin, aby pochopili, co se tu odehrálo. V duchu jsem si začal dávat dohromady seznam problémů, kterým teď budu čelit. Trestní stíhání za zmlácení toho kluka a příliš vysokou hladinu alkoholu, pěkný skandál v novinách, odsunutí příštího natáčení, pořádný hněv mé manažerky, pokrytecké pohledy lidí z branže. Trvalo by to pár dní, pak by se zapomnělo.

To je výhoda téhle profese. Můžete být mizera, šlápnout vedle, zbít nevinného člověka v temném koutě, ale vaše chyby jsou hodnoceny jako „pochybení“. Stačí pár omluv, zdánlivě kající chování a všechno se později vrátí do normálu. Začít znovu je celkem snadné.

S pomocí své přítelkyně se muž postavil, dovrávorál ke zdi a opřel se. Zhodnotil jsem svoje možnosti. Mám čas utéct? Byl jsem vážně ve slepé uličce. S tím, jak jsem teď vypadal, by mě brzy chytili, i kdyby se mi povedlo dostat se zpátky na diskotéku. Krev mi pomalu zasychala na rukou i na rtech. Prošel jsem uličkou zpátky, doufal jsem, že dokážu policii zmizet a zanechat za sebou ten zdecimovaný páreček milenců. Vyšel jsem na širokou třídu lemující zadní část diskotéky a rozhlédl se.

Jestli ti policajti vystoupili z auta, chovali se teď dost nenápadně. Říkal jsem si, že je zaručeně zavolali kvůli něčemu

mnohem závažnějším než kvůli herci, který se popral u diskotéky.

Jenže to jsem se pěkně spletl. Udělal jsem sotva dva kroky, když na mě jeden policista zavolal jménem a rozkázal, abych zůstal tam, kde jsem. Nevšímal jsem si ho a vytahoval jsem ze zadní kapsy kalhot krabičku cigaret.

„Stůjte,“ zařval rázným hlasem.

Pokračoval jsem v chůzi zády k policistům a zapálil si cigaretu. Zapalovač už jsem nestihl uklidit. Surově do mě strčil, tváří jsem se rozplácl o kapotu auta. Tvrdý a ledový kontakt s podlitinou mi zkřivil tvář.

„Řekl jsem stůjte!“ vrazil mi muž nade mnou jednu ruku pevně mezi lopatky.

Jeho ruce mě prohledávaly, prohmatával mi kapsy a dolní část zad.

„Máš u sebe něco?“ zeptal se a hodil na zem mou krabičku cigaret.

„Ne.“

Nebylo to moje první zadržení. Přesně jsem věděl, co bude následovat. Vyslechnu si spoustu výčitek a nechají mě odejít, když slíbím, že si dám bacha.

Zničehonic mi však policista sevřel pravé zápěstí a já poznal dotek železek. Následovala druhá ruka. Řetízek mi pevně stáhl ruce dozadu. Ledový kov se mi zařezával do zápěstí. Brutalita, s níž jsem byl zadržen, ze mě vyrazila zavrčení jako výraz odporu. Nic neprobíhalo tak, jak jsem očekával.

„Pomalů,“ zavrčel jsem.

„Snít se dá všude,“ odsekl. „Strávíš noc pěkně v chládku, aby ses uklidnil.“

„Chci si zavolat.“

Místo odpovědi polda suše zatáhl za řetízek, všechny svaly v těle se mi napjaly. Nejbolestivější bylo to smýkání pro ramena. Zakopl jsem o kanál a podíval jsem se dolů. Přese všechno jsem si zachoval úsměv na tváři. Celá tahle maškaráda byla vlastně skvělá hra.

Policista otevřel dveře neoznačeného vozidla a sklonil mi hlavu, abych nastoupil.

„Je to vážně nutný?“ zeptal jsem se.

Když jsem zvedl oči, zjistil jsem, že na chodníku postává skupinka fotografů připravených prodat snímky roku. Tušil jsem, že po rozhovoru s Matyldou mě smích na chvíli přejde.

„Dovnitř!“

Vůz rychle vystartoval a já měl sotva čas vidět, jak za námi běží paparazzi ozbrojeni svými aparáty.

„Kam přesně jedeme?“

„Komisařství 9. obvodu. Mimořádně pohostinné, uvidíte!“

Kapitola 2

„**P**ropánakrále, kolik sis toho vlastně objednala?“
„Prodávají se na váhu. Byla to vážně výhodná koupě!“ bránila jsem se a postrkovala přitom šedou samotovou pohovku pryč ze čtenářského koutku.

Jean-Baptiste se na mě podrážděně podíval. Sklopila jsem oči, pocítila lehké rozpaky a trochu se zastyděla. Připadala jsem si jako malá holka přistižená s prstem ve skleničce marmelády. Mojí marmeládou byly knížky z výprodejů.

Dnešní várka měla bezmála čtyřicet kilo.

Dobrá, nebyla to sklenička, ale přímo celý hrnec marmelády a měla jsem v něm ruku ponořenou až po loket. Přiznala jsem všechno a pocit hanby rychle vymazala neochvějná hrdost.

„Čtení je zdravá závislost,“ podotkla jsem, zatímco můj soused rovnal na hromadu čtvrtou bednu. Objednala jsem tolik zboží, aby vystačilo na pár týdnů.

„Sáro, víš, že bys měla ty knížky prodávat.“

Vysoký a urostlý Jean-Baptiste byl majitelem jediné slušné restaurace ve městě. Byl laskavý a podobně starý jako můj otec. Dělalo mu velkou radost starat se o mě jako o vlastní dceru. Dbal na mou pravidelnou stravu a často mi dával přednášky

na téma obchodování s knihami. Podle něj jsem neměla obchodního ducha a do konce roku mě čeká bankrot.

„Já vím, ale nejdřív se přesvědčím, že jsou v pořádku.“

„No tak, Sáro,“ pokáral mě a zamračil se.

Nevšimala jsem si ho a rozbalila první krabici. Malé paperbacky ze Zlaté edice se prodávaly nejlépe. Vymyslela jsem dokonce i speciální nabídku „Zlaté té“, k zakoupené knížce dostanou čtenáři teplý nápoj zdarma. Je to pozornost pro čtenáře a zároveň lákadlo pro milovníky kofeinu, kteří pak s šálkem v ruce bloumají mezi regály obchodu.

Nakupovat starší knihy ve velkém bylo opravdu výhodné. Navíc mě hřál pocit, že jsem udělala dobrý skutek, když jsem je zachránila před skládkou. Roztřídila jsem je, trochu opravila, naaranžovala do výlohy. Občas jsem je tematicky uspořádala pro večery čtenářského klubu.

Nejraději ze všeho jsem ale měla chvíli, když jsem je vybalila. Byl to okamžik prvního shledání, zkoušela jsem si představit, kterými rukama asi prošly. Přivoněla jsem k nim, pohladila papír a rozjímala nad obálkami.

Nikdy jsem neměla příležitost cestovat, zato jsem četla. A to bylo skoro to samé. Jen bez bolesti hlavy z časového posunu a hezky v pohodlí vlastního gauče.

Vytáhla jsem z krabice jednu knížku, prolistovala ji a povídám: „Musím zkontrolovat celkový stav, obálku. Věděl jsi, že existují bezcitní lidé, kteří knížkám ohýbají rohy?“

„Nepochybně nebezpeční zločinci,“ posmíval se Jean-Baptiste.

„Jako ti, kteří si ředí tvoje výborné víno vodou.“

„Ti by zasloužili umírat ve strašných bolestech. Ale nejsem si jistý, jestli ohnout jednu stránku...“

Zvedla jsem ruku, abych ho umlčela. S veškerou péčí jsem beze slova urovnala roh stránky, který ohnula nějaká zlovlná duše. Nechápu, že někdo může mít pro knížky tak málo uznání.

„Dojdu pro ty zbylé bedny,“ uvolil se nakonec soused.

Zamyšleně jsem s tím souhlasila, ponořená v zažloutlých stránkách.

„Sáro?“

„Ano.“

„Nečti si. Jen je vybal z krabic, máš práci.“

Ale já už hltala ten nový příběh. Najednou jsem úplně zapoměla, že je potřeba všechno vybalit a roztřídit, než se budu moct začít. Jean-Baptiste přinesl ještě tři hromady a já brzy seděla na zemi obklopená krabicemi ze všech stran. Zula jsem si boty a vyprázdnila první bednu. Každou knížku jsem pěkně uložila.

„Budeš je mít kam dát?“ zeptal se Jean-Baptiste opřený o zeď.

„Anita mi má přinést staré poličky. Mohl bys mi je potom přivrtat? Říkala jsem si, že bych je dala pod schody, abych využila ten volný prostor.“

„Jak chceš.“

Vzdychl a jeho odpověď jako by zůstala viset ve vzduchu, jako by čekal nějakou poznámku z mé strany. Několik okamžiků jsem ho upřeně sledovala, pak jsem se na něj usmála. S ustaraným výrazem mi nabídl: „Se spolkem si pak dáme víno. Chceš se přidat?“

Podívala jsem se na něj. Seděla jsem uprostřed krabic, pohlcená novými objevy. Už jsem si představovala tematické celky pro všechny ty nové úlovky a on mi nabízel skleničku? Popošel ke mně s nesouhlasným otcovským výrazem.

„Děláme si o tebe starosti,“ řekl nakonec.

„Mám se dobře.“

„Vím, že knihkupectví teď zrovna moc neprosperuje.“

Už jsem se chystala mu odpovědět, když na mě velitelsky namířil ukazováček. Jean-Baptiste bral roli náhradního otce trochu moc vážně. Občas mě to štvalo. Tohle knihkupectví vedla po léta moje babička. Než zemřela, všechno mi předala, obchod, lásku ke knihám, potřebu podělit se. Všechno. Od té doby dělám, co je v mých silách, abych tento obchod udržela.

„To se spraví. Letní prázdniny se blíží, to se vždycky víc prodává.“

„Sáro...“

Pustila jsem se do vybalování druhé krabice a už si nevšíkala sousedova zkoumavého pohledu. Nemusel vědět, že účty byly v červených číslech a z banky mě uháněli, aby si se mnou dojednali schůzku. „Zhodnotit situaci“... Šikovný výraz, jak mě dostat na kolena a dorazit mě žádostí o odprodej.

Jean-Baptiste mi z ruky vytrhl knížku, kterou jsem si právě prohlížela. Podívala jsem se na něj, značně nazlobená.

„Pracuju naproti, vidím moc dobře, co se děje. Chceš si o tom promluvit?“

„Všechno jde dobře, ujišťuju tě,“ řekla jsem přesvědčivě.

„A Pauline?“

„Co je s Pauline?“

Zvedla jsem se a oprášila svoje bleděmodré džíny. Nohou jsem odsunula hromadu krabic ve snaze udělat trochu místa. Ke čtenářskému koutku, totiž ke kanapi a třem žlutým ušákům, se nedalo dostat. Budu to muset všechno vyklidit, abych mohla zítra ráno otevřít.

„Všiml jsem si, že vás její svatba trochu odcizila. Možná si budeš muset najít nové přátele.“

„Pauline je na svatební cestě. A pak, mám tebe. Mám Anitu a všechny kolem. Nepotřebuju nové známosti. Mám už dost co dělat s vámi!“

„S bandou starých kostlivců, z nichž polovina je nahluchlá a trpí artrózou?“

„A druhá polovina má co?“ zeptala jsem se pobaveně.

„A druhá polovina má problémy s pamětí nebo s prostatou. Ti šťastnější dokonce s obojím. Sáro, nikdo se nechce stýkat s lidmi, kteří se nejradši kamarádí s doktory. Měla by ses scházet s lidmi svého věku.“

Pobavením a úžasem jsem ztuhla. Byla jsem hrdá, že vedu ochotnický spolek ve městě. Měla jsem ráda knihkupectví a život tady.

Ze svého pohledu jsem měla vše a necítila jsem nejmenší potřebu dělat něco jinak.

„Nemám čas,“ vykroutila jsem se. „A ani náladu!“

„Uvažovala jsi o internetu? Můžeš se tam setkávat s lidmi, sdílet svoji vášeň.“

„Jeane-Baptiste, mě tohle nezajímá.“

„A proč si nevyrazíš na večírek před vinobraním? Bude tam spousta mladých...“

„... namol opilých a tupých lidí. Na někoho, komu jde o moje dobro, se mi zdají tvoje nápady dost pochybné.“

„Dobře, dobře. Ale nemůžeš tady zůstat sama! Obchod by potřeboval chlapeckou ruku na práce kolem domu... a na nošení krabic.“

„Budu dělat, že v tvé poznámce nebylo nic sexistického a navrhnou tě na hlavní ženskou roli v příští hře.“

„Víš moc dobře, co chci říct,“ vzdychl. „Dělám si o tebe starosti. Všichni si děláme starosti. Hezká holka jako ty...“

„Hezká holka jako já může klidně zůstat sama.“

Začínala jsem toho rozhovoru mít dost. Všichni měli nějaký svůj názor na mě a můj milostný život. I mí přátelé. Už pár týdnů se mě náš divadelní spolek snažil vylákat z obchodu ven.

Zatím jsem se držela dobře. Byla jsem tu ráda, byla jsem ráda sama. To mě netížilo. Nikoho jsem nepotřebovala a neměla jsem pocit, že by mi něco chybělo. Krátek mě zaměstnával na plný úvazek. Upřímně, neuměla jsem si představit, jak bych mohla nějaký čas obětovat vztahu.

„Mně to tu vyhovuje, uprostřed knížek a daleko od reality. A mrzí mě to s tvou prostatou,“ pokračovala jsem, abych změnila téma.

„Ale... Ale jak jsi...“

„To není tak složité. A mohla bych to teď vybalit? Nikdy je neprodám, jestli zůstanou uvnitř!“

„Ani jednu skleničku?“ trval na svém.

„Ne, děkuju ti.“

Abych rozhovor ukončila, políbila jsem ho na tvář jemně prokvétající šedivým vousem. Uslyšela jsem ho znovu povzdychnout. Pochopila jsem to tak, že uznal další porážku.

„Potřebuješ ještě s něčím pomoci?“ vyptával se cestou ke dveřím.

„Ne, to zvládnu. Vrať se, Glorie na tebe čeká.“

„Ona je z té nahluclé poloviny. Touhle dobou bude dřímat u seriálu. Neprobral by ji ani rachot startujícího letadla!“

„Já jí to povím...“

„To jsem tušil.“

Na prahu krámku se na mě naposledy usmál a věnoval mi přátelské a vřelé objetí. Během vteřiny jsem z hlavy vypustila celý náš rozhovor a odpustila mu jeho dotěrnou zvědavost.

„Jdi si brzy lehnout,“ radil mi. „A pořádně zamkni.“

Zůstala jsem na schodě u dveří, než si zapnul sako a usedl za volant své dodávky. Bez Jeana-Baptista bych se neovládla a byla bych objednala takovou várku knih, že by mě to stálo celé jmění. Aniž by to věděl, už mi pomáhal víc než dost. Měla jsem ho za to všechno tolik ráda, že už to víc ani nešlo.

Mávla jsem mu a počkala, až zmizí za rohem. Zavřela jsem za sebou dveře a zatoulala se pohledem k nejbližším sousedům. Napravo Jean-Baptistova restaurace a rozkvetlá terasa lemuující náměstí. Vlevo stálo pekařství těsně přiléhající k zelinářství. A konečně naproti mně měl svůj krámeček Frederik. Usměvavý květinář s odzbrojujícím smyslem pro humor. Velice brzy mi ukázal, že máme hodně společného. Rád četl a miloval sladké ranní espresso. Čas od času mi přinesl květiny. Byl by nešťastný, kdyby je měl vyhodit do popelnice. Myslela jsem na to, když jsem zamykala, mimoděk jsem se přitom usmála.

Vrátila jsem se ke čtenářskému koutku a opatrně otevřela všechny krabice. Mezi knihami jsem se cítila klidná a v bezpečí. Jeana-Baptista trápila moje samota, zatímco mně ve skutečnosti spíš pomáhala. Díky ní jsem nemusela snášet soustrastné pohledy. Nemusela poslouchat reptání a žertíky těch, kteří znali mé rodiče. Někdy jsem si říkala, že by bylo bývalo jednodušší, kdybych odjela a začala nový život nezatížený rodinnými záležitostmi. Několikrát jsem si sbalila kufry, než mi došlo, že nevím, kam bych šla. Celý můj život byl tady.

Značnou část noci jsem strávila rovnáním posledních úlovků. Když jsem složila všechny krabice a srovnala je na

hromadu v rohu obchodu, vyběhla jsem schody k bytu. Spolu s krámkem mi babička odkázala i byt v patře. Po její smrti jsem se pustila do renovací. Zažloutlou tapetu vystřídala vrstva bílého nátěru a několik černobílých fotek. Salón přetékal knihami, ty zaplnily také kancelář. Většinou jsem pracovala na pohovce, plánovala jsem tam i schůzky čtenářského klubu a připravovala nové akce pro stálé návštěvníky.

Zbytek bytu tvořily dva pokoje. Spala jsem v tom s francouzským oknem směrem do parku za domem. Druhý pokoj sloužil k odkládání dalších knih.

Připravila jsem si lehkou večeři a napsala seznam všeho, co musím udělat zítra. Okázale jsem ignorovala dvě faktury, za telefon a elektřinu, které trpělivě čekaly, až na ně přijde řada. Nakonec to nějak vymyslím.

Nazítří jsem využila zářícího slunce a rozložila venku několik stolků. Vytáhla jsem také skromný nápojový lístek a s námahou vyvalila stojan, který jsem zapřela před výlohou. Byly na něm knížky ze včerejška, dokonale vyrovnané, vonící starým papírem a zašlým inkoustem, připravené k zakoupení.

Jako obvykle v 11 hodin přiběhla do krámku Anita se svou bujarostí a 55 lety. Pokaždé byla velmi originálně oblečená. Dnes zvolila džínové lacláče ozvláštňené výšivkami a kousky skotské kostky. Překypovala neutuchající dobrou náladou a sžíravým smyslem pro humor. Po třetím rozvodu před čtyřmi lety se rozhodla usadit na venkově a pomáhat mladým s jejich začleněním. O zajištění finanční pohody se starali její bývalí manželové. Po vřelém objetí si mě Anita změřila od hlavy k patě a zamračila se.

„Tipuju míň jak pět hodin spánku...“

„Tři a půl,“ řekla jsem a zívla.

„Jean-Baptiste mi říkal, že jsi nakoupila knihy.“

Navzdory své nenucenosti dokázala Anita dokonale vyjádřit svůj nesouhlas. Naučila jsem se rozeznávat její signály od pousmání po lehké pozdvihnutí obočí. Tentokrát to byl tón hlasu, o maličko vážnější než obvykle, který ji prozradil.

„Přestaň mi kázat,“ řekla jsem a současně se ponořila zpátky do práce. „Víš, že potřebuju pravidelně obnovovat skladové zásoby, abych udržela klientelu.“

„Máš už kilometry regálů. Mohla by ses začít chovat rozumněji.“

„Vím, kam tenhle rozhovor míří,“ snažila jsem se vykroutit.

„Vážně?“

„Vážně. Budeš mi vykládat o knihách, pak o tom, jaké máš obavy o krámek. Navážeš narážkami na můj neexistující milostný život...“

„Sáro,“ přerušila mě.

Natáhla jsem k ní ruku a pokračovala.

„Bude to zjevně něco tak dobře zacíleného, abych se cítila naštvaná a zároveň dostatečně svobodná, abych si vyvodila závěry podle vlastní úvahy. Budeš trvat na faktu, že jsem už dlouho sama a nabídneš mi schůzku s někým mého věku jako třeba nejlepším kamarádem tvého syna.“

Anita si mě přeměřila s pusou dokořán. Opírala se o bar, který mi sloužil za pult. Narovнала se a na rtech se jí objevil šťastný úsměv. Znovu jsem se nadechla, spokojená s tím, jak jsem odrazila její útok.

„Dáš si kafe?“ nabídla jsem.

„Bez kofeinu. A chtěla jsem ti tentokrát povídat o synovci,“ opravila mě.